

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-1 У. 6300/20
03.09.2020. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Бисерке Савић, председника већа, Јасмине Крстић и Ненада Стојановића, чланова већа, са судским саветником Снежаном Петровић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби коју је поднео тужилац А.А., ПР СТЕЧАЈНИ УПРАВНИК ..., ..., кога заступа Зорица Митровић, адвокат из Алексинца, Мајора Тепића бб, локал 41, ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Ниш, број 431-01-00024/2019-39 од 31.12.2019. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа, одржаној дана 03.09.2020. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Министарства финансија Републике Србије, Сектора за другостепени порески и царински поступак, Одељења за другостепени порески поступак Ниш, број 431-01-00024/2019-39 од 31.12.2019. године и предмет **ВРАЋА** туженом органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Министарство финансија Републике Србије, Сектор за другостепени порески и царински поступак, Одељење за другостепени порески поступак Ниш, да тужиоцу А.А., ПР СТЕЧАЈНИ УПРАВНИК ..., ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 8.290,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем је одбијена жалба пореског обвезника стечајног управника А.А. из ..., овде тужиоца, поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Филијале Алексинац, број 002-47-03/56/42780000-2018-12 J5C02 од 22.11.2018. године, којим се, понавља поступак утврђивања коначног задужења доприноса за социјално осигурање за период 01.01.2012. -31.12.2012. године,

поништава се решење број 431-56/42780000 од 07.10.2013. године, којим је тужиоцу утврђено коначно задужење доприноса за социјално осигурање за период 01.01.2012 – 31.12.2012. године и утврђује се коначно задужење доприноса за социјално осигурање за период 01.01.2012-31.12.2012. године, и то у износу од 507.778,48 динара, по основу доприноса за ПИО, у износу од 283.894,33 динара, по основу доприноса за здравство и у износу од 34.621,26, по основу доприноса за незапосленост, обрачунат на основицу доприноса за социјално осигурање у износу од 2.308.084,00 динара, коју је тужилац дужан да плати у року од 15 дана од дана достављања решења.

Тужбом, поднетом дана 16.03.2020. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде правила поступка и погрешне примене материјалног права и истовремено, предлаже Управном суду да, у смислу члана 23. Закона о управним споровима, одложи извршење коначног управног акта којим је мериторно одлучено у овој управној ствари, до доношења судске одлуке, јер би извршење нанело тужиоцу штету која би се тешко могла надокнадити, а одлагање није противно јавном интересу, нити би се одлагањем нанела већа или ненадокнадива штета противној страни. Наводи, између осталог, да ни првостепени ни другостепени орган нису поштовали основна пореска начела и то: начело законитости, начело омогућавања увида у чињенице, начело поступања у доброј вери и начело фактицитета. Даље, наводи да је оспорено решење нејасно и контрадикторно и да се не може са сигурношћу утврдити из којих разлога нису усвојене тужиочеве примедбе, као и да неуважавање изнетих примедби није засновано ни на једном законском основу, већ представља произвољно тумачење првостепеног органа. Такође, наводи да приливи које је остварило физичко лице на текући рачун грађана, а које има и предузетничку радњу, није “новооткривени приход”, већ прилив који је опорезовани приликом исплате, будући да је исплатилац пре исплате обрачунао и платио порез на доходак и доприносе за ПИО. Указује да је одредбом члана 34. Закона о стечају, прописано да стечајни управник има право на награду за свој рад и на накнаду стварних трошкова, да се награда опорезује, а да се исплата накнаде трошкова не опорезује, јер то није лично примање, већ накнада трошкова које је стечајни управник имао, а да Пореска управа не прави разлику између награде и накнаде трошкова, па приливе по основу исплаћених трошкова стечајног управника, опорезује. Тужилац наводи да плата – бруто зарада предузетника у укупном износу са свим социјалним доприносима и порезом у складу са Законом о рачуноводству и посебним правилником о контном оквиру, представља расход у билансу успеха, а што је законски исправно и логично што су уплаћене накнаде на текућем рачуну физичког лица књиговођствено приказане и прокњижене као приход и као расход у пословним књигама и билансу успеха стечајног управника и на тај начин не постоји обавеза пореза на доходак грађана на приход од самосталне делатности, не постоји опорезива добит, јер не постоји ни основица за опорезивање нити постоји утаја пореза на добит, нити штета у јавним приходима и буџету Републике Србије. Са ових и других разлога наведених у тужби, предлаже да Суд, након одржане усмене јавне расправе, уважи тужбу и поништи оспорено решење, као и да обавезе тужени орган да тужиоцу надокнади трошкове управног спора, за састав тужбе износ од 30.000,00 динара и за судске таксе износ по одмерању Суда, све у року од 15 дана под претњом извршења.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме остаје при разлозима датим у

образложењу оспореног решења и предлаже да Суд одбије тужбу, као и захтев за накнаду трошкова управног спора, јер сматра да исти нису били нужни.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења и списка предмета, произлази да је првостепени орган у поновном поступку, у извршењу решења туженог органа, број 47-03-02560/2017-39 од 11.07.2018. године, између осталог, утврдио да је записником о канцеларијској контроли, број 002-47-03/56/42780000/2017-12 од 13.11.2018. године утврђено да је код тужиоца решењем, број 002-47-03/427800000-2018-12 од 17.09.2018. године, утврђена опорезива добит – пореска основица у износу од 2.308.084 динара, коју чини основица на основу података из пореске пријаве, пореског биланса и других извештаја, да је на наведени записник тужилац изјавио примедбе, за које је тужени орган нашао да су неосноване, да је решењем од 17.09.2018. године утврђена опорезива добит – пореска основица у износу од 2.308.084,00 динара, те тужени орган у образложењу оспореног решења наводи да је основица доприноса за предузетнике, осниваче, односно чланове привредног друштва опорезива добит, односно паушално утврђен приход на који се плаћа порез по закону који уређује порез на доходак грађана, односно порез на добит правних лица, с тим да месечна основица доприноса не може бити нижа од најниже месечне основице доприноса коју чини износ од 35% просечне месечне араде у републици Србији, исплаћене у претходном кварталу за који су објављени подаци републичког органа надлежног за послове статистике, нити виша од петоструког износа просечне месечне зараде исплаћене у Републици према последњем објављеном податку, сходно одредбама члана 22, 23, 37 и 42. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање. Тужени орган је навео да је првостепени орган на основу члана 176. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, број 18/16 и 95/18), поновио поступак утврђивања коначног задужења доприноса за обавезно социјално осигурање за период 01.01.2012.-31.12.2012. године, с обзиром на то да се у поступку контроле дошло до нових чињеница које су довеле до другачијег решења, те је сходно члану 183. став 1. тачка 8. поништено решење број 431-56/42780000 од 07.10.2013. године, након чега је тужени орган, у образложењу оспореног решења, навео хронологију аката и радњи до доношења овде утуженог решења. Имајући у виду чињенично стање које је констатовано и у образложењу првостепеног решења, тужени орган је оценом навода жалбе и ожалбеног решења, утврдио да су од стране првостепеног органа утврђене одлучне чињенице и навео да у свему прихвата разлоге које је навео првостепени орган у образложењу ожалбеног решења, сходно одредби члана 170. став 2. Закона о општем управном поступку, с обзиром да од стране тужиоца нису пружени докази од утицаја на смањење или укидање пореске обавезе.

Одредбом члана 141. став 4. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, број 18/16), прописано је, између осталог, да образложење мора да буде разумљиво и да садржи кратко излагање захтева странке, чињенично стање и доказе на основу којих је оно утврђено, разлоге који су били одлучујући код оценом сваког доказа, прописе и разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично

стање, упућују на одлуку из диспозитива и разлоге зашто није уважен неки захтев или предлог.

Одредбом члана 176. став 1. тачка 1) Закона о општем управном поступку, прописано је да се поступак који је окончан решењем против којег не може да се изјави жалба (коначно решење) понавља ако се сазна за нове чињенице или стекне могућност да се изведу нови докази који би, сами или у вези са раније изнетим чињеницама или изведеним доказима, могли да доведу до друкчијег решења.

По оцени Управног суда, у образложењу оспореног решења нису дати јасни разлози за закључак да је првостепени орган правилно поступио када је одлучио да понови поступак окончан решењем, број 431-56/42780000 од 07.10.2013. године, којим је тужиоцу утврђено коначно задужење доприноса за социјално осигурање за период 01.01.2012. - 31.12.2012. године. Ово с тога, што у образложењу оспореног решења није наведено која је то нова чињеница за коју се сазнало, а која није могла бити позната пореским органима до доношења коначног решења од 07.10.2013. године, нити је у образложењу оспореног решења наведено због чега се након доношења тог решења стекла могућност да се изведу нови докази који би могли да доведу до друкчијег решења, а које порески органи нису могли да изведу у поступку који је претходио доношењу тог решења. Због наведеног, Управни суд налази да је тужени орган оспореним решењем учинио битне повреде правила поступка из члана 141 став 4. Закона о општем управном поступку („Службени гласник РС“, број 18/16), јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који, с обзиром на утврђено чињенично стање, упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Осим наведеног, будући да се тужени орган позвао на разлоге које је навео првостепени орган у образложењу ожалбеног решења, број 002-47-03/56/42780000-2018-12 Ј5С02 од 22.11.2018. године, сходно одредби члана 170. став 2. Закона о општем управном поступку, Управни суд налази да се ни из образложења наведеног првостепеног решења не може утврдити разлог, односно које су чињенице које упућују на разлог за понављање поступка, прописане чланом 176. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку.

Суд није одлучивао о захтеву за одлагање извршења коначног управног акта којим је мериторно одлучено у овој управној ствари, будући да је тужба против оспореног решења уважена, па је захтев беспредметан јер се одлагање, у смислу одредбе члана 23. став 2. Закона о управним споровима, може тражити до доношења судске одлуке.

Одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима, прописано је да суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристану, а у ставу 3. истог члана, прописано је да је суд обавезан да посебно наведе разлоге због којих није одржао усмену расправу.

Суд је овај спор решио без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је нашао да је оспорени акт незаконит, због наведених битних повреда правила поступка, што је могао

да цени на основу стања списка предмета, без одржавања усмене јавне расправе.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде, на основу одредбе члана 42. став 1. Закона о управним споровима. У извршењу пресуде тужени орган ће донети ново, на закону засновано решење, придржавајући се примедби Суда изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 69. Закона о управним споровима.

Одлука о захтеву за накнаду трошкова управног спора, донета је на основу одредбе члана 66. и 67. Закона о управним споровима и одредбе члана 153. став 1. и члана 154. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11...87/18), који се сходно примењују на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима. Управни суд је нашао да је захтев основан, да је вредност овог управног спора процењива и да износи 354.405,68 динара, што је разлика између висине доприноса за обавезно социјално осигурање утврђеног у поновљеном поступку и висине наведеног доприноса утврђене у ранијем поступку, па је тужиоцу, према овако утврђеној вредности спора, на основу тарифног броја 28. и 29. Закона о судским таксама („Службени гласник РС“, број 28/94...106/15), одредио трошкове за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и таксу за пресуду у износу од 1900,00 динара, а на основу тарифног броја 13, на који упућује тарифни број 42. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/2012), трошкове за награду адвокату за састав тужбе у износу од 6.000,00 динара, те је одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде, тужиоцу досудио укупне трошкове управног спора у износу од 8.290,00 динара, док је у преосталом делу, захтев за накнаду трошкова на име састава тужбе, прекомеран.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 03.09.2020. године, II-1 У. 6300/20

Записничар
Снежана Петровић, с.р.

Председник већа-судија
Бисерка Савић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС